

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 449/2014
21.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.Б., због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Б., адв. В.Ј-Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К 2/12 од 06.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1759/13 од 02.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Б., адв. В.Ј-Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К 2/12 од 06.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1759/13 од 02.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 2К 2/12 од 06.03.2013. године окривљени Б.Ф. и Ј.Б. оглашени су кривим због у саизвршилаштву извршеног једног продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ и осуђени и то окривљени Ф.Б. на казну затвора у трајању од шест месеци, а окривљени Ј.Б. на казну затвора у трајању од 10 месеци.

Истом пресудом окривљени су обавезани да суду плате трошкове кривичног поступка у износу од по 9.385,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећенима досуђен делимично имовинско-правни захтев па су окривљени обавезани да оштећеном Ш.С. на име имовинско-правног захтева исплате износ од по 8.666,50 динара, а оштећеној Г.С. износ од по 23.582,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су ови оштећени

и остали оштећени у овом кривичном предмету ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1759/13 од 02.10.2013. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Суботици и браниоца окривљеног Ј.Б., а пресуда Основног суда у Суботици 2К 2/12 од 06.03.2013. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К 2/12 од 06.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1759/13 од 02.10.2013. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ј.Б., адвокат В.Ј-Ћ., због повреде закона - члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а у вези са чланом 485. став 4. ЗКП-а и то конкретно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и обе нижестепене пресуде укине.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП-а, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву испитавши законитост правноснажних пресуда, применом члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 45/13) нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Б., адв. В.Ј-Ћ., је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Ј.Б., адв. В.Ј-Ћ. се позива на општу одредбу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а и указује на конкретну повреду закона - битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 45/13) наводима да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на записнику о саслушању осумњиченог Ј.Б. у МУП-у ПУ Суботица Ку. 31/08 од 11.01.2008. године, записнику о саслушању Ј.Б. пред Општинским судом у Суботици Ки. 806/08 од 16.01.2009. године и записнику о саслушању осумњиченог Ф.Б. у МУП-у ПУ Суботица Ку. 31/08 од 11.01.2008. године.

У образложењу захтева браниоца окривљеног Ј.Б. се истиче низ пропуста и недостатака који су начињени приликом испитивања осумњиченог Ј.Б. пред

Полицијском управом у Суботици а што је све утицало и на валидност записника Ку. 31/08 од 11.01.2008. године, који се управо због тога, како то бранилац сматра, није могао користити као доказ у овом кривичном поступку.

Како бранилац истиче да осим што је осумњиченом Ј.Б. саопштена правна квалификација кривичних дела која му се стављају на терет из члана 204. став 1. тачка 1. и члана 203. став 1. КЗ истом нису саопштене све чињенице и наводи тог дела, као ни докази на којима је заснована оптужба.

Поред тога, у захтеву се истиче да окривљени Ј.Б. критичном приликом није имао довољно времена и могућности да припреми своју одбрану и поред тога што му је супротно његовој вољи, како то бранилац тврди, постављен бранилац по службеној дужности.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Б., Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 226. став 9. раније важећег ЗКП-а прописано је да ако осумњичени, у присуству адвоката, пристане да да исказ, орган унутрашњих послова ће га саслушати према одредбама овог Законика о саслушању окривљеног. По саслушању осумњиченог, орган унутрашњих послова ће обавестити надлежног јавног тужиоца који може присуствовати његовом саслушању. Записник о овом саслушању се не издваја из списка и може се користити као доказ у кривичном поступку.

Из списка предмета - записника о саслушању осумњиченог Ј.Б. у МУП-у Полицијској управи у Суботици, Ку. 31/08 од 11.01.2008. године, произилази да је осумњиченом Ј.Б. након што му је саопштено која кривична дела му се стављају на терет и након што је поучен и упозорен како о праву на браниоца, тако и о осталим правима која му припадају у овом кривичном поступку, иста разумео и прихватио односно навео „сва напред наведена упозорења сам разумео као и кривична дела која ми се стављају на терет“.

Према томе, како је окривљени пред Полицијском управом у Суботици саслушан у складу са одредбама члана 226. став 9. раније важећег ЗКП-а, записник о саслушању овог окривљеног се по оцени Врховног касационог суда не издваја из списка и може се користити као доказ у овом кривичном поступку.

Такође су неосновани и наводи браниоца окривљеног Ј.Б. да у конкретном случају и записник о испитивању окривљеног пред истражним судијом Општинског суда у Суботици Ки. бр. 806/08 од 16.01.2009. године представља недозвољен доказ. Образлажући овакав свој став у захтеву бранилац наводи да се окривљени Ј.Б. приликом саслушања пред истражним судијом Основног суда у Суботици, након што је од стране суда упозорен о својим правима, па и праву да ангажује браниоца, није изричито одрекао односно изјаснио да одбрану жели и

хоће да припреми и изнесе без браниоца. Ово поготову што се у конкретном случају како то бранилац посебно истиче ради о окривљеном чије су интелектуалне способности у категорији лица граничне интелигенције $IQ=74$.

Како је бранилац окривљеног на исту повреду одредаба кривичног поступка указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени суд ове жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу пресуде Кж1 1759/13 од 02.10.2013. године, на страни 3 дао јасне разлоге, то Врховни касациони суд исте у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП-а у свему прихвата као правилне и на исте упућује.

Надаље, Врховни касациони суд оцењује неоснованим и указивања у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да се у конкретном случају и записник о саслушању осумњиченог Ф.Б. у МУП-у ПУ Суботица Ку. 31/08 од 11.01.2008. године у присуству браниоца није смео користити као доказ у овом кривичном поступку, јер овај окривљени никада није саслушан пред судом.

У конкретном случају главни претрес је вођен у смислу члана 445. став 3. раније важећег ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године) у одсуству окривљеног Ф.Б. који је претходно дао своју одбрану у присуству браниоца пред овлашћеним службеним лицима МУП-а ПУ Суботица у својству осумњиченог дана 11.01.2008. године.

Према одредби члана 337. став 1. раније важећег ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године) прописано је да осим случајева који су посебно прописани у овом Законику, записници о исказима сведока, саокривљених или већ осуђених учесника у кривичном делу, као и записници или друга писмена о налазу и мишљењу вештака, могу се по одлуци већа прочитати: 1) ако су саслушана, односно испитана лица умрла, душевно оболела или се не могу пронаћи, или је њихов долазак пред суд немогућ или знатно отежан због старости, болести или других важних узрока.

Како је кривични поступак у односу на окривљеног Ф.Б. вођен по одредбама члана 445. став 3. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године) то је суд био овлашћен да у смислу члана 337. став 1. тачка 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године) прочита исказ Ф.Б. јер се ради о исказу саокривљеног. То што исти није саслушан на главном претресу јер није било могуће обезбедити његово присуство на истом не чини овај доказ недозвољеним.

Неосновани су наводи браниоца окривљеног изнети у захтеву за заштиту законитости да одредба члана 337. став 1. тачка 1. ЗКП-а говори само о лицима која су саслушана пред судом а не и о онима која нису саслушана пред судом што је случај са окривљеним Ф.Б. а што по наводима захтева произилази из чињенице да у ставу 1. наведене законске одредбе пише да „записници о исказима саокривљених“ а не пише „записници о исказима осумњичених“, због чега није било правног

основа за примену члана 337. став 1. тачка 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године).

Ово с`тога што према одредби члана 221. тачка 5. ЗКП-а окривљени је израз који служи као општи назив за окривљеног, оптуженог и осуђеног, а што другим речима значи да када одредба члана 337. став 1. ЗКП-а говори о читању исказа саокривљеног то подразумева и читање исказа саосумњиченог што је у конкретној ситуацији случај, обзиром да је наведени осумњичени саслушан по правилима за испитивање окривљеног.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд налази и закључује да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Б.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**